

Одне повідомлення, опубліковане в багатьох засобах масової інформації, навело мене на деякі роздуми, якими хотілося б поділитись. Голова політради партії «Наша Україна» Валентин Наливайченко надіслав іншим опозиційним партіям запрошення на робочу зустріч політичних партнерів для координації дій у контексті підготовки до парламентських виборів 2012 року, яка має відбутися 12 липня у Києві. Запрошення надіслано до керівників 17 партій, та інших політичних сил, які виявлять готовність долучитися до спільної роботи.

Вже спосіб, у який планується об'єднати людей для спільної роботи, викликає певні зауваження. «Запрошення надіслано до керівників 17 партій», - звучить потужно. Але тільки для людини, яка не обізнана з реаліями українського політичного життя. А воно має досить цікаві риси. Згідно з інформацією Міністерства юстиції України, на листопад 2010 року в Україні офіційно зареєстровано 185 політичних партій. Вочевидь, це максимальна кількість політичних партій в одній країні в світі і нас слід занести до Книги рекордів Гінесса. Структури не на папері, а реальні, мають Партія регіонів, «Батьківщина», «Фронт Змін», ВО «Свобода» та КПУ. «Нашу Україну» можна з натяжкою долучити до цього списку. Решта партій в областях представлені, в кращому разі, своїми керівниками. Але ці керівники, не маючи за собою реальних структур і ресурсів, мають певні амбіції. І ці амбіції, скоріш за все, внесуть певні перешкоди в переговорний процес.

Для чого ж пропонує об'єднуватись очільник НУНС? «Взаємодія опозиційних сил у підготовці та прийнятті демократичного законопроекту про вибори народних депутатів України», - стоїть першим питанням у Наливайченка. Враховуючи, що Партія регіонів і її сателіти (КПУ та «тушки») вже більше року приймають всі закони, не оглядаючись на опозицію, обговорення цього питання в такому форматі - абсолютно марна трата часу. Опозиціонерам в ситуації, коли вони не мають реальних важелів для прийняття, чи хоча б зміни рішень у Верховній Раді, залишається лише апелювати до міжнародних інституцій. Це може зробити не об'єднання керівників партій, а кілька грамотних юристів.

«Можливе узгодження принципів участі представників опозиційних сил у балотуванні на мажоритарних округах», - це ще одне ключове питання, яке пропонується обговорити. Виставляти єдиного кандидата від опозиційних сил на кожному мажоритарному окрузі, означає суттєво збільшити шанси опозиції на загальну перемогу. Але практика останніх п'яти років, на жаль, тут не дає підстав до оптимізму. Можна, звичайно, домовитись про такий підхід, звівши до мінімуму порушення принципу про висування єдиного кандидата на мажоритарному окрузі. Але конфлікти між лідерами партій можна лише пригасити на період виборчої кампанії. Після виборів сварки спалахнуть з новою силою – в цьому не сумнівається вже майже ніхто. Тим більше, що цьому активно буде «допомагати» влада. Свою нестриманість в емоціях ті з опозиціонерів, що зовсім недавно були у владі, демонстрували суспільству багато разів. Власне, чому і програли Януковичу. І «Наша

Україна» і «Батьківщина» не змогли уникнути зрад своїх депутатів і у Верховній Раді і у місцевих радах. Політичний словник України поповнився з того часу словом «тушки». Що зробили згадані партії, щоб уникнути повторення цього явища? В проекті нового виборчого закону є положення про самовисування у мажоритарних виборчих округах. Це дає широке поле для висування «технічних» кандидатів. Думаю, така технологія буде широко застосована, адже ставкою в цьому раунді політичної боротьби буде доступ до купівлі української землі.

Не все погано в пропозиції Наливайченка. Є гарне положення про координацію дій для формування виборчих комісій, роботи національних спостерігачів, а також співпраці з міжнародними організаціями, які здійснюватимуть спостереження за виборчим процесом. Дійсно, контроль виборчого процесу – справа надважлива на будь-яких виборах. Потрібен час і значні зусилля на його підготовку. Треба не тільки знайти людей для роботи в комісіях і спостерігачами - важливо провести їх якісне навчання. Для досягнення успіху необхідна жорстка координація роботи виборчих штабів під час виборів. Все це є дійсно тема для серйозної розмови.

Однак, чи може привести запропоноване об'єднання до успіху. І що таке «успіх» з точки зору опозиції? «Цей перелік тем не є вичерпним. Він внесений виключно як основа для обговорення, жодним чином не обмежуючи ініціативи Вашої політичної сили», - говорить Валентин Наливайченко. Але те, що пан Валентин озвучив саме тези, пов'язані з виборчим процесом, видає зацікавленість його і його політичної сили. Якщо в першу чергу цікавлять вибори, то вже є визначеність у тому, хто має на них іти, і що ці люди мають робити у Верховній Раді. Але чому тоді не сказати про мету чергового походу у владу? Якщо, звичайно, це можна говорити вголос.

А говорити має бути про що. Країна в боргах, зростає безробіття, старість у тих, хто працює сьогодні, буде невеселою («спасибі» панові Тигіпку). Поля заростають бур'янами, а українці їдять імпортовану генетично модифіковану (контрабандну!) гидоту. Пройдіть по магазинах, пошукайте товарів від українського виробника. Вони звичайно є, але ж як їх мало! Українці виробляли кораблі, літаки, ракети ще 20 років тому! Що, хіба за цей час вони стали дурнішими настільки, що самі не можуть зробити вимикач, і він обов'язково має бути завезений з Китаю або Білорусі? На черзі – продаж української землі. Хто думає, що ця операція підніме наше сільське господарство, хай згадає, що зробили з нашим виробництвом. 5000 (п'ять тисяч) підприємств було знищено тільки за 10 останніх років. Це приблизно по три підприємства за кожні два дні. За кожним з цих підприємств не тільки обладнання, продане на металобрухт. За ними – викинуті на вулицю працівники, голодні члени їхніх сімей. Підприємства знищено при бездіяльності влади, або й при матеріальній зацікавленості у цьому чиновників. А в ній, у владі, побували представники п'яти з шести партій (крім «Свободи»), які проходять, за даними опитувань, у Верховну Раду. Продаж землі, серед іншого, буде мати ще й той наслідок, що ціна землі тепер ляже на собівартість виробленої на цій землі продукції. Тобто, продукти подорожчають, якщо говорити зовсім просто. Вони й так недешеві. А ще – зростання комунальних платежів, що мотивується зростанням цін на російський газ. Все це створює відчуття нестабільності. Молодь боїться створювати сім'ї, а тим більше – народжувати дітей. І це тільки частина наших проблем.

Що далі? Україна може йти лише у напрямку провалля? Можливо, об'єднання опозиції не потрібне? Відповідь на два останні питання – категоричне «ні»! Об'єднання опозиції вкрай необхідне. Інакше, цей режим вистоїть і ми будемо свідками продовження антиукраїнської і просто антигуманної вакханалії. Але основа для об'єднання, яку запропонував Валентин Наливайченко, слабка і недостатня для перемоги. Перемога в широкому сенсі цього слова – початок віддалення України від прірви. Нічого іншого український народ на виборах не підтримає. А отже, стає неможливою перемога у вузькому сенсі цього слова – створення за результатами виборів демократичної більшості у Верховній Раді. Проте, перемога над українофобами можлива.

Почати об'єднання варто було б з визначення основних українських проблем, які потрібно вирішувати в першу чергу. А виборча програма, чи виборча платформа має бути єдина для всієї опозиції. Адже ці проблеми можливо вирішити лише при спільних діях у Верховній Раді сьогоднішніх опозиціонерів. Можу підказати пану Наливайченко, що це за проблеми, хоча з деякими з них він має бути ознайомлений краще мене, враховуючи те, що деякий час очолював СБУ. Я маю на увазі хабарництво. Розмови про те, що корупція завжди існувала, існує і її неможливо подолати ведуть в першу чергу хабарники. Можливо, до кінця хабарництво викоринити і не вдасться, але знизити його до соціально незначного рівня влада просто зобов'язана. Світова практика дає нам багато прикладів перемоги над корупцією. Тут і далекий від нас Сінгапур і не дуже далека Грузія, яка в СРСР була однією з найбільш корумпованих.

Кілька слів - про Сінгапур. Крихітна острівна держава, з населенням 4,4 мільйона осіб, із площею, в 1,3 разу меншою за місто Київ, мала 2005 року валовий внутрішній продукт у 1,3 разу більший, ніж Україна. Абсолютно позбавлений будь-яких природних ресурсів, змушений ввозити з-за кордону навіть водогінну воду та пісок для будівництва своїх хмарочосів, не кажучи вже про нафту і газ, метал та деревину і все інше. Успіхи економіки багато в чому обумовлені перемогою Сінгапуру над корупцією. Єдиний раз за всі роки незалежності на хабарництві спіймався урядовець вищого рангу — це був міністр національного розвитку Де Цзінван. Після розмови з прем'єр-міністром Лі Куан Ю ,винуватець просто пішов додому і повісився.

Корупція душить українську економіку, руйнує добробут і мораль наших громадян, загрожує нашій національній безпеці. Вона пронизало всі сфери нашого життя, але в нас немає виходу, окрім як перемогти це ганебне явище. Опозиція має йти на вибори з конкретною програмою дій для подолання корупції. В цій програмі мають бути передбачені заходи, що враховують ситуацію з хабарництвом в Україні і світовий досвід. Але суспільство не повірить у можливість її реалізації, якщо у виборчих списках опозиційних партій будуть ті, хто у владі вже був. Просте питання: «А чому не поборолі хабарництво, коли були у владі?» навряд чи може мати переконливу відповідь.

Друга наша проблема – російський газ. Ні для кого не секрет, що Росія використовує ціну на газ у якості зброї. І потрібно визнати – досить вдало. Продовження оренди військово-морської бази в Севастополі – лише один з кроків російського «газового наступу». Близько 10 мільярдів доларів заплатила Україна за газ у 2010 році. І це тоді, коли наш уряд позичає гроші у Міжнародного Валютного Фонду! Створений і певними

силами активно експлуатується міф про те, що російський газ неможливо замінити в нашій економіці. Абсурдність цих тверджень полягає в тому, що технічно можливо за два-три роки (не за двадцять і не за десять років!) відмовитись від імпорту газу з Росії. Для цього потрібно перейти на сучасні індивідуальні системи електричного опалення і застосовувати в металургії замість газу вугільний пил. Про це більш детально можна прочитати в моїй статті [«Про енергетичну незалежність і державний суверенітет»](#). Населення не проти переходу на електричні системи обігріву, але цьому перешкоджають кілька слів у кількох нормативних документах, які прийняті до того ж всупереч законодавству України. Про це можна детальніше прочитати у статті Леоніда Тартасюка [«Кілька слів вартістю 4,5 мільярди доларів \(ще раз про «газовий зашморг»\)»](#).

На питання «Чому ці кілька слів існують?», на мою думку, повинні будуть рано чи пізно відповісти правоохоронні органи, реформу яких, до речі також потрібно провести. виправити ці кілька слів можна і без Верховної Ради, це всього-на-всього зміни у кількох нормативних актах. Але «газова» тема надзвичайно важлива для нашої економіки. Чому ми платимо такі скажені гроші Росії, якщо їх потребує наша економіка? Вже сам факт озвучення цього питання у виборчій програмі об'єднаної опозиції буде мати наслідком певні дії влади у вирішенні «газової» проблеми. Це може бути унікальний випадок того, як діяльність опозиції принесла реальну користь державі у розмірі в мільярди доларів і вирішила питання національної безпеки. Всього-на-всього потрібно - розібратись досконально в проблемі і замість того, щоб поливати один одного брудом на різних телешоу, детально роз'яснювати суть проблеми і спосіб її вирішення українському суспільству. А якщо людина не може розібратись в проблемних питаннях, то що вона хоче робити у владі? Питання риторичне.

Швидко вирішення проблеми з імпортом російського газу дозволить спрямувати мільярди доларів (більш детально – у згаданих вище статтях) в українську економіку, створити робочі місця. А це - гроші в бюджет і пенсійний фонд. Це підвищення зарплат працівникам бюджетної сфери і вирішення проблеми з наповненням Пенсійного фонду в спосіб більш гуманний ніж той, який демонструє нам Тігіпко.

Робочі місця – це удар по безробіттю, яке є третьою нашою проблемою. Відмовою від імпорту газу, її можна вирішити лише частково. Необхідно заохочувати власне виробництво. Насамперед, потрібно створити кілька державних стандартів (як в Європі ISO 9001 та ISO9002) на продукцію широкого вжитку. Можна, до речі, європейські стандарти просто ввести в дію в Україні. Потрібно спростити та здешевити реєстрацію технічних умов на випуск нової продукції, надати податкову пільгу на нову продукцію, яка захищена вітчизняними патентами на винаходи хоча б на 1 рік, як це було в свій час в Сполучених Штатах. Доцільно запровадити стимулюючу виробництво систему оподаткування. Основними принципами цієї системи могли б бути випробувані в Німеччині зменшення ставки податку на відсоток приросту об'ємів випуску при стабільній ціні продукції і виконанні всіх законодавчих та нормативних актів. Непогано, також, було б зменшити ставку податку на виробника, який знижує вартість своєї продукції. Потрібно ввести державне замовлення на продукцію українського виробника, яка має замінити імпортовану. Робота на таке замовлення повинна супроводжуватись низкою пільг. Це

дасть змогу замінити імпорт вітчизняною продукцією, тим самим покращивши наш зовнішньоторговельний баланс. Країна зруйнована. Щоб її швидко відбудувати, потрібен український план Маршала.

Реалізація описаних вище заходів дасть змогу вирішити четверту проблему – демографічну. Житло для молоді родини – необхідна умова для нормального існування сім'ї і виховання дітей. Будівництво недорогих модульних будинків (державі тут потрібно буде тільки виділити земельну ділянку) може стати складовою державної програми «Житло для молоді». Будинок аналогічний за комфортом двокімнатній квартирі обійдеться молодій сім'ї десь у 55-57 тисяч гривень. До нього можна згодом додати ще модулі і довести його площу до 80 кв. м Детальніше у статті Л. Тартасюка [«ЖИТЛО ДЛЯ МОЛОДОЇ РОДИНИ \(український підхід до проблеми\)»](#)

. Підйом виробництва зробить можливим наступний крок – державну програму кредитування житла для молоді. Молода сім'я отримує кредит для купівлі житла. Після народження дитини скасовується 25% суми кредиту, після народження другої – ще 25%, після народження третьої – скасовується решта.

Перелічені проблеми дуже болючі для України. Їх вирішення життєво важливе для нашого подальшого розвитку і просто для існування Держави і Нації. Наш народ пригнічений матеріальними негараздами і розгублений. Описані вище способи вирішення проблем розраховані не на далеку перспективу. Результати будуть відчутні через два-три роки. Навіть перші успіхи в економічній сфері створять інший психологічний клімат у суспільстві. Люди побачать перспективу, що відкриє шлях до відродження нашої культури і повернення самобутності. Але чи здатні люди, які підуть на вибори від «Нашої України», «Батьківщини», «Фронту змін» зробити таку програму реальністю. Напевно, великі сумніви з цього приводу не тільки у мене. Якщо здатні, то чому не зробили? Чому розвалилась остання коаліція БЮТ- «Наша Україна»? Чому конфлікти роздирали не тільки її, а й саму «Нашу Україну» - «Народну Самооборону»? А «Фронт змін»? Там також все старі обличчя. То в чому зміни? Що об'єднувало цих людей, крім «прохідної частини» партійного списку? Якщо любов до своєї країни, то чому вони пересварились? Пересварились через те, що не могли з'ясувати, хто більше любить Україну? Але в це не повірять навіть самі опозиціонери, які ще вчора були у владі. Їхній час вже пройшов.

Микола Осіпчук, http://lelekanews.blogspot.com/2011/07/blog-post_1869.html